

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 5—11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2021

ΤΗΛΕΦΩΝΑ:

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
9387 7693

Π. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ
9383 4151

Π. ΕΦΡΑΙΜ
0490 378 215

Ιστοσελίδα:

stvasiliosbrunswick.com.

Κάθε ημέρα, στο
διάστημα
4.00—6.00 μμ,
Δευτέρα—Παρασκευή
Ο πατήρ Αθανάσιος και ο
πατήρ Έφραίμ βρίσκονται
στο ναό για εξομολόγηση

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ, Λουκ. 13: 10-17
7.00πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία
10.00πμ Θ. Λειτουργία
7.00μμ Θ. Λειτουργία

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αγ. Νικολάου, Θαυματουργού,
Αρχιεπισκ. Μύρων, Λυκίας

7.30πμ Όρθρος και Θ. Λειτουργία

ΦΕΡΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΣΤΟ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΑΙΘΟΥΣΕΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΜΕ ΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΠΟ 5—20 ΧΡΟΝΩΝ ΗΛΙΚΙΑΣ

Στις 10.30πμ διεξάγεται το μάθημα των Κατηχητικών για τα παιδιά μας.

Νά φέρετε τὰ Παιδιά σας στο κατηχητικό σχολείο για να μάθουν για το Χριστό
καί τήν πίστι μας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ευαγγελικά Αναγνώσματα—
Επιστολή — Έφες. 5: 8-19
Ευαγγέλιο— Ίωάν. 10'9-16

Άφησε τό παρελθόν στό έλεος του Θεού,
Τό παρόν στήν αγάπη του Θεού,
Καί το μέλλον στήν πρόνοιά του.

Αββάς Ήσύχιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' Λουκά- Ουκ έδει λυθήναι από του δεσμού τούτου;

Υπάρχουν στιγμές στη ζωή μας, αγαπητοί μου αδελφοί, στις οποίες καλούμαστε να σκεφτούμε ποια σημασία έχουν άνθρωποι του περιβάλλοντός μας για μας. Δεν έχει να κάνει μόνο με το πόσο τους αγαπούμε. Κυρίως έχει να κάνει με το πόσο το χρειαζόμαστε, πώς τους χρησιμοποιούμε.

Μιά τέτοια θέαση, η οποία συνήθως γίνεται όταν οι άλλοι φεύγουν για κάποιον λόγο από τη ζωή μας, είτε οριστικά είτε προσωρινά, αποκαλύπτει τον χαρακτήρα μας, τον τρόπο με τον οποίο βλέπουμε τον πλησίον μας, αλλά και τι είναι εκείνος για μας. Ταυτόχρονα, διαπιστώνουμε ποιος είναι ο χαρακτήρας μας, αλλά και ποια είναι η κοσμοθεωρία μας. Αυτή η σκέψη για το τι είναι οι άλλοι στη ζωή μας θα μας βοηθήσει τελικά να δούμε το αληθινό μας πρόσωπο. Να δούμε πόσο και αν αγαπάμε. Αν είμαστε περιχαρακωμένοι στον εαυτό μας. Αν είμαστε εύκολοι στο να κατακρίνουμε τους άλλους. ουσιαστικά μας βοηθά να καταλάβουμε πόση ταπεινοφροσύνη έχουμε και την ίδια στιγμή πόσο κοντά ή μακριά από τις εντολές του Θεού βρίσκμαστε.

Ο Χριστός κάποιον Σάββατο, όπως συνήθιζε, βρέθηκε σε μία συναγωγή για να διδάξει. Εκεί συνάντησε μία συγκύπτουσα γυναίκα, κυρτωμένη από δαιμονική επίδραση.

Η γυναίκα αυτή βρίσκονταν ανάμεσα στους πιστούς Ιουδαίους και παρά την ασθένειά της, η οποία την καθιστούσε, σύμφωνα με τη νοοτροπία της εποχής, καταραμένη από τον Θεό, δε δίσταζε να θέλει να είναι μέλος της κοινότητας, επί δεκαοκτώ τότε χρόνια. Ο Χριστός της λέει ότι παίρνει την απόλυση από την ασθένειά της, σα να ήταν στο στρατό, να εξέτισε τη θητεία της και να μπορεί πλέον να επιστρέψει στο σπίτι της ελεύθερη. Και τότε ο αρχισυνάγωγος διαμαρτύρεται με θυμό στους άλλους ανθρώπους, διότι δεν τολμά ευθέως να μιλήσει στον Χριστό που έκανε το θαύμα της θεραπείας, και τους ζητά να έρχονται να θεραπεύονται τις έξι ημέρες της εβδομάδας και όχι τη έβδομη, στην οποία από τον μωσαϊκό νόμο απαγορεύονταν κάθε εργασία.

Και ο Χριστός, αφού τον χαρακτηρίζει «υποκριτή» και του περιγράφει πώς για την άλογη κτίση οι άνθρωποι παραβιάζουν την αργία του Σαββάτου, του αναφέρει σχετικά με την θεραπευμένη γυναίκα: **«ταύτην δε θυγατέρα Αβραάμ ούσαν, ην ἔδησεν ο σατανάς ἰδοὺ δέκα και οκτώ ἐτῇ, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;»** (Λουκ. 13, 16). **«Αυτή, που είναι απόγονος του Αβραάμ, και ο σατανάς την είχε δεμένη δεκαοκτώ χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί απ' αυτά τα δεσμά το Σάββατο;»**.

Για τον αρχισυνάγωγο «οὐκ ἔδει». Έβλεπε την γυναίκα ως μέτρο σύγκρισης για την δική του πνευματική κατάσταση. «Δεν είμαι σαν κι αυτή», μπορεί να σκεφτόταν. Τόσα χρόνια μέσα στη συναγωγή η γυναίκα αυτή πιθανόν να έκανε τον αρχισυνάγωγο να αισθάνεται ότι η δική του πορεία ήταν ευλογημένη, διότι ο ίδιος δεν είχε καμιά ασθένεια, αλλά είχε την επιφανή θέση, δηλαδή την χάρη και την ευλογία του Θεού, όπως πίστευε. Το ίδιο πιθανόν να πίστευαν και οι άλλοι συμμετέχοντες στη ζωή της συναγωγής. Η συγκύπτουσα γυναίκα ήταν ένα παράδειγμα δικαίωσης για τους ίδιους. «Αφού δεν είμαστε άρρωστοι, επομένως δεν είμαστε σαν κι αυτή και άρα ο Θεός είναι ευχαριστημένος από εμάς». Μπορεί να την συμπονούσαν για τη δοκιμασία της. Στην ουσία όμως μέσα από αυτήν δικαίωναν τον εαυτό τους, υποκριτικά. Γι' αυτό και όταν ο Χριστός την θεραπεύει, ο αρχισυνάγωγος οργίζεται. Με ποιον θα συγκρίνει πλέον τον εαυτό του; Ποιο θα είναι το κριτήριο της δικαίωσής του; Πιθανόν και κάποιοι άλλοι αυτό να σκέφτηκαν. Ο Χριστός δεν τους αφήνει κανέναν περιθώριο αμφισβήτησης της απόφασής Του να θεραπεύσει τη συγκύπτουσα. Το θέλημα του Θεού είναι άλλο σε σχέση με τους δικούς μας ιδιοτελείς λογισμούς.

Οι άνθρωποι συχνά χρησιμοποιούμε τους άλλους ως υπηρέτες μας. Απαιτούμε από αυτούς να κάνουν το δικό μας θέλημα, αν μάλιστα τους δίνουμε την αίσθηση ότι τους αγαπούμε. Παγιδευμένοι σ' αυτό που είναι ή νομίζουν ότι είναι η αγάπη, αισθάνονται ότι θα πρέπει να κάνουν αυτό που τους λέμε και ζητάμε, διότι εμείς το δικαιούμαστε ακριβώς επειδή τους αγαπούμε. Και αν εκείνοι ωφελούνται από αυτή την κατάσταση, εμείς άραγε δικαιούμαστε να φερόμαστε έτσι; Εκείνοι ταπεινώνονται και αγαπούν. Εμείς τους αγαπούμε όμως αληθινά ή αγαπάμε τον εαυτό μας έτσι, ώστε να θέλουμε να μας υπηρετούν; Είναι ένα ερώτημα το οποίο θέτει ο Χριστός για τις ανθρώπινες σχέσεις. Θέλουμε να εξουσιάζουμε τους άλλους ή εμείς πρώτοι τους διακονούμε; Τι γίνεται όταν αυτοί αποφασίζουν ότι δε θέλουν άλλο να μας διακονούν ή όταν αλλάξει η κατάσταση τους; Είμαστε έτοιμοι να συνεχίζουμε να τους αγαπούμε ή οργιζόμαστε μαζί τους, όπως ο αρχισυνάγωγος, διότι παύουμε να χάνουμε τα προνόμια της χρήσης τους και την εξουσία μας επάνω τους;

Άλλοτε πάλι οι άνθρωποι χρησιμοποιούμε τους άλλους ως μέτρο αυτοδικαίωσης. Είναι η κάποια λύση για την αυτοεκτίμησή μας. Για την αίσθηση ότι αξίζουμε. Ότι ο Θεός μας έχει ευλογήσει. Και όταν συνειδητοποιούμε ότι δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα, πώς αντιδρούμε; Η απουσία ταπεινοφροσύνης, διότι περί αυτού πρόκειται, είναι σημείο υπερηφάνειας. Όταν ο άλλος γίνεται από εμάς αντικείμενο λοιδορίας, όταν τον εξουθενώνουμε για να δείξουμε ότι εμείς είμαστε ανώτεροι, τότε δεν είμαστε σε θέση να κατανοήσουμε την αληθινή πνευματική μας κατάσταση. Ότι κληθήκαμε από τον Θεό να έχουμε ως μέτρο των σχέσεών μας με τους άλλους την ταπεινοφροσύνη. Δηλαδή να πιστεύουμε ότι μέσα από εκείνους μπορούμε να ωφεληθούμε. Από τα χαρίσματά τους. Από τις αρετές τους. Ακόμη και από την αρνητική τους όψη, εμείς μπορούμε να διδαχθούμε. Υπομονή και μετάνοια, όπως ήταν η στάση της συγκύπτουσας. Είναι δύο δρόμοι στους οποίους οι άλλοι, αν εργαζόμαστε για την ταπεινοφροσύνη, μπορούν να μας διδάξουν.

Τέλος, υπάρχει και ο δρόμος της αγάπης. Η απόφαση δηλαδή οι άλλοι να μην είναι χρήσιμα αντικείμενα, αλλά εικόνες Θεού. Στο πρόσωπό τους, ακόμη κι αν κάτι δεν πάει καλά, να βλέπουμε το τραυματισμένο άνθρωπο, ο οποίος έχει ανάγκη τη συμπάθειά μας και την καλοσύνη μας. Και την ίδια στιγμή να ισχύει και για μας και για εκείνους το αποστολικό «αλλήλων τα βάρη βαστάζετε και ούτως αναπληρώσατε τον νόμον του Χριστού» (Γαλ. 6, 2), να σηκώνουμε δηλαδή ο ένας το φορτίο του άλλου, για να εφαρμόζουμε πλήρως τον νόμο του Χριστού.

Αν έχουμε λάβει αυτή την απόφαση και παλεύουμε και στην οδό της ταπεινοφροσύνης, τότε ο άλλος γίνεται ευλογία για μας κι εμείς για εκείνον. Η σχέση μας μαζί του είναι σχέση που οδηγεί στον Χριστό. Η αγάπη τελικά θεραπεύει την υποκρισία να βλέπουμε τον άλλον υπό το πρίσμα του συμφέροντος, είτε αυτό είναι υλικό, είτε κοινωνικό, είτε εξουσιαστικό, είτε θρησκευτικό, και μας κάνει να χαιρόμαστε με τη χαρά του και να μοιραζόμαστε τη λύπη του, προσευχόμενοι στον Θεό να αντέχει τους σταυρούς του και οι χαρές του να κρατούνε.

Ο πολιτισμός μας έχει χρησιμοθηρικό χαρακτήρα. Μας χρησιμοποιεί ως καταναλωτικά όντα των ιδεών, των προϊόντων, της λογικής του. Είναι πολιτισμός εξουσίας επάνω μας. Μας κάνει γνήσια τέκνα του, όταν μας μεταδίδει αυτό το πνεύμα της χρήσης των άλλων. Η πίστη μάς βοηθά να βρούμε την οδό της ταπεινοφροσύνης, της αγάπης και της κατανόησης προς τους άλλους και τις αδυναμίες τους, όχι για να τους χρησιμοποιούμε αλλά για να συμπορευόμαστε, ακόμη κι αν ο δρόμος είναι δύσβατος. Διότι οι χαρακτήρες μας δεν ταιριάζουν εύκολα, αλλά και πάντοτε έχουμε μέσα μας το ερώτημα αν είμαστε καλύτεροι από τους άλλους. Κι αυτή η σύγκριση κάνει την αγάπη να μην μπορεί να νικήσει. Η ζωή με τον Χριστό στην Εκκλησία μας δίνει την ευκαιρία να δοκιμάσουμε τον εαυτό μας πώς βλέπει τους άλλους και να αλλάξουμε με τη βοήθειά Του προσανατολισμό. Διά της ταπεινοφροσύνης να περάσουμε από τη χρήση, στην αγάπη. Αμήν!

6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Αγ. Νικολάου, Θαυματουργού, Αρχιεπισκ. Μύρων, Λυκίας

Ο άγιος Νικόλαος έζησε στα παραγμένα χρόνια του Διοκλητιανού και του Μεγάλου Κωνσταντίνου (4ος αιώνας), πήρε ενεργό μέρος στην Α΄ Οικουμενική Σύνοδο (325) εναντίον του Αρείου και με την αδιάκοπη φιλανθρωπική και θαυματουργή δράση του αναδείχθηκε σε προστάτη των πτωχών, των ορφανών και των ναυτικών. Προς τιμήν του έχουν γραφτεί πολλά έργα τόσο στη βυζαντινή Ανατολή όσο και στη λατινική Δύση.

Απολυτίκιο του Αγ. Νικολάου

«Κανόνα πίστεως, και εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον, ανέδειξε σε τη ποιίμνη σου, η των πραγμάτων αλήθεια δια τούτο εκτήσω τη ταπεινώσει τα υψηλά, τη πτωχεία τα πλούσια. Πάτερ Ιεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστώ τω Θεώ, σωθῆναι τας ψυχὰς ἡμῶν.»